

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΖΩΤΟΣ

ΧΩΜΑΤΑ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΕΛΕΓΕΙΟ

ΧΩΜΑΤΑ ΠΟΙΗΤΩΝ

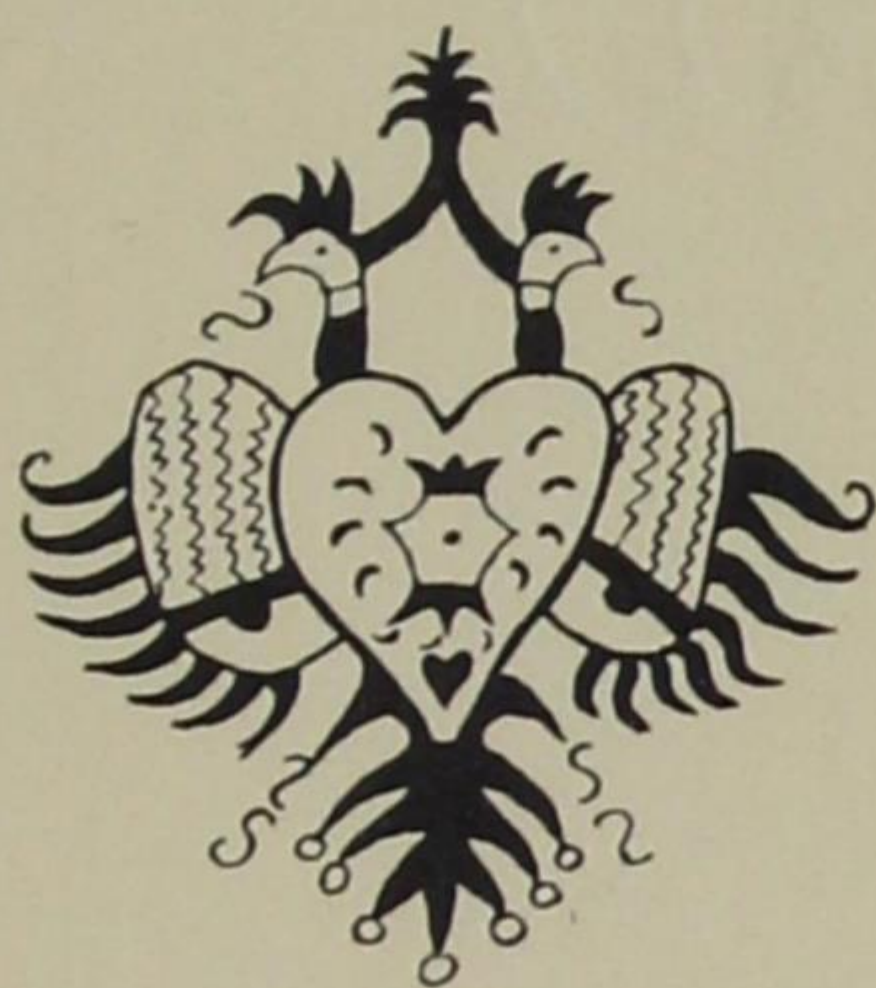
© 1985, 'Αποστόλης Ζῳτος
& 'Εκδόσεις 'Ελεγεῖο - Κόνιτσα

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΖΩΤΟΣ

889.1

207.

ΧΩΜΑΤΑ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΕΛΕΓΓΕΙΟ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΗΣ

ΑΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ Δ. 23666 Β.

ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 16-8-85

ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜΟΣ

Κωδ. Εγγρ. 7322

Στοὺς γονεῖς μου

*ΠΟΛΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΠΟΙΗΜΑΤΑ*

ΠΟΛΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Πόλεις γνώρισα πολλές
μέ μύθους κι αετώματα κοριτσιῶν
ῶχρες ἀγίων καὶ τὸ σπέρμα μου στὴν ἀσφαλτο
στὸ νυχτωμένο βενζινάδικο τῆς λεωφόρου
κι ἄλλες μέ θυμιάματα μοτοσυκλετιστῶν
κι ἐρωτικές φτεροῦγες
μέ φέρετρα ἀφανῶν μαῦρα θεμέλια στιλβωτηρίων

πόλεις ἔκαψα πολλές στὴ μαύρη μνήμη μου
μ' ἀρώματα νυχτερινὰ
καὶ μαῦρες λέξεις στὰ κομματικὰ νοσοκομεῖα

πόλεις ἰδιώτευση τῆς μοίρας μου σὲ καφενεῖα οὔραγῶν

πόλεις ἄνθισα πολλές
μέ μαύρους ποταμούς καὶ χρώματα
ἀπ' τοὺς ἐρειπιῶνες τῶν ἀγγέλων
μέ συνουσίες ἐπιτύμβιες καὶ πανοπλίες αἰσθημάτων
κλεψύδρες καὶ τετελεσμένα γεγονότα

ριζωμένες στὴ μήτρα σου κι ἀμφίβολες στὴν ἡδονή μου
πόλεις κωμωδίες τῶν ἀστῶν ἢ ἥττες τῶν προλεταρίων
πόλεις μέ ταπεινὰ δράματα κι ἀρχαία τέχνη

πόλεις νύχτωσα πολλές
μέ ρέοντα δάκρυα καὶ κυπαρίσσια
στίλβουσες ἐπαναστάσεις καὶ αἵματα
ἵπποφορβεῖα πλήξεων εὐγενικῶν καὶ νεκρικὰ γιαπιά
μέ ὠρυγές καὶ τριαντάφυλλα ἀστῶν
στὶς ἐπωμίδες

κι ἄλλες μέ κραγιόνια καὶ ρούζ γερασμένες μέ τὴ θλίψη
τους

πόλεις ἔχτισα πολλές
ἀπολλώνιες
μέ λύρες ἀφανῶν καὶ χειρόγραφα
κι ἄλλες μέ διαλεκτικές
μέ ἥρωίνες μαρξισμού κι ἀγάλματα νεκροθαπτῶν
παρθενῶνες καὶ σφυροδρέπανα
ἐγὼ ἐραστῆς τῶν θλίψεων στὰ ποιήματα τοῦ ψυχοσάβ-
βατου
ἡ γυναίκα μ' ἄδεια μάτια καὶ βαθιές πληγές

πόλεις μέ τὰ τελευταῖα ποιήματα

ΜΑΥΡΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΟΥ

Ἀπόψε πέρασα διάχυτος τοὺς μαύρους ποταμούς τῆς
πολιτείας

μέ μυκηναϊκὰ ἀγάλματα καὶ χρυσάφια
εἶδα ἀνεπαίσθητα βαμμένα τὰ χεῖλη σου
μέ λευκὲς ἰδέες

Κρατοῦσες νομίσματα καὶ τοὺς στίχους τοῦ Ρεμπώ
τὶς πίσω νύχτες

ρομαντικὴ ἢ ἔστω ἀέναη σὰν συνουσία

στὰ ξύλινα πατώματα τῶν ἐρινύων
κι ἡ σελήνη νὰ μετακινεῖ ζεστὰ παραθυρόφυλλα
μαῦρα λουλούδια στὰ μαλλιά σου

μιὰ συννεφιασμένη Κυριακὴ μ' ἓνα ἄσμα τοῦ Λόρκα

Ἀπόψε πέρασαν οἱ ξυλοκόποι καὶ ξωπίσω τους ἀγάλ-
ματα

πέρασε ἓνας χορὸς ἐφήβων μέ ποιήματα
τὰ ὄνειρα ποὺ διαψεύδονται στὸ λευκὸ κορμί σου

πέρασε τὸ πλῆθος μέ σπάνια ἀρώματα καὶ σκονισμένα
ροῦχα

στά χάσματα τῆς σιωπῆς οἱ φίλοι μισοφώτιστοι
καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ φεγγαριοῦ μέσ στα πουκάμισα

μισοκρυμμένα πρόσωπα ὅπως ποιήματα ἢ ἄστρα

Ἄπόψε ἡ νύχτα συνεχίζεται εὐρύχωρη ἀπ' τὰ ὄνειρα
μέ τὰ χώματα καὶ τὶς ἡδονές τοῦ κειμένου
σ' εὐλογημένα πεζοδρόμια
μέ τὴν τρυφή τῶν ἀγοραίων καὶ τοὺς ραβδοσκόπους
τῶν καιρῶν
Ἄπόψε ἄλλη μιὰ φορὰ προτείνοντας τρυφερὰ τὸ χυμένο
αἷμα

ΟΛΟΦΥΡΟΜΕΝΗ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΣΤΑΔΙΟΥ

Ἐσὺ μὲ ἀστικά φερσίματα μέσα στὸ πλῆθος
στὴν ὁδὸ Σταδίου ὀλοφυρόμενη μὲ μαῦρα ξύλα καὶ νο-
μίσματα
σὰν μιὰ ἀνάμνηση τοῦ μέλλοντος

μὲ τὴν περίσκεψη ἐρώτων

ἐξαργυρώνοντας τὸ αἶσθημα στὴν ἀγορὰ
παραδίνοντας τὸ κορμί σου ἀέναα στὴ γοητεία τῶν πο-
λιτισμῶν

καίγοντας γιασεμὶ νυχτερινῆς σελήνης
ἀπ' τὰ ἐρωτικά ἀετώματα ὥς τὴν ἐχεμύθεια τῆς ἀσφάλτου

ἐφηβοὶ προλετάριοι στὶς κρῆνες τῶν ὁδῶν
μὲ ἡδονές καὶ διαστάσεις ἀνιστόρητες
ἀπὸ τὸν καταναγκασμὸ τῆς θεωρίας στὴν ὁδύνη τῶν
στροφῶν
καὶ στὴν ἀγκύλη τῶν ἐρώτων

κι ὕστερα σὰν βροχὴ τοῦ μέλλοντος οἱ ἐρωτικοί σου
στίχοι

νύχτες καὶ νύχτες τὸ πλῆθος νὰ μετουσιώνεται ὅπως τὰ
χεῖλη σου

φεγγάρι ἀναμνήσεων στὴν Πανεπιστημίου
στὴν ἡδονὴ τῆς διαδήλωσης μὲ βόμβες καὶ κοκταίηλ
μολότωφ

πάνω στὴν πολιτεία ἢ σκοτεινιά

βιτρίνες ματωμένες περιπολικά
ἢ δωρικὴ ἀκρόπολη σὲ στάση ἀναμονῆς
μὲ κόκκινα ὑφάσματα ἀγαλμάτων

καὶ σὺ μὲ μάτια φαγωμένα ἀπ' τὴν Ὀδύσσεια
ἐκτυφλωτικὴ μέσα σὲ τράπεζες σὲ καταστήματα καὶ
σινεμά
νὰ διασχίζεις

τρυφερὴ κι ἀλάνθαστη
μέσα σὲ πορφυρὲς ἐναντιότητες τὰ πεζοδρόμια

παλίρροια τῶν τελευταίων στίχων

ΟΠΩΣ Ο ΣΤΙΧΟΣ ΣΤΗΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑ

Ἐσὺ ἀπ' τὰ πανάρχαια δάση
μέ λυτὸ μαλλὶ ἀπὸ τὶς ὥχρες τῶν μοναστηριῶν
σημαδεμένη μετὰ τὰ ὄνειρα σὲ μαῦρα ὑπνοδωμάτια

ἀπ' τὰ παράθυρα μυρώνεται ἡ νύχτα στὰ χαρτιά σου

κόκκινη πάνω στὸ δάπεδο τοῦ ἔρωτα
παρεχτὸς ἡ δίψα τῶν αἱμάτων

ἀνεξιχνίαστη μεσάνυχτα στὴ γέφυρα τοῦ ποταμοῦ
ὁ Ἀῶος μαῦρος στὴν καρδιά σου

ἐσὺ ὡς ἀνατέλλοντες νυχτερινοὶ ποταμοὶ
ἐνδελεχῆς σὲ σανιδένιο πάτωμα
λευκὴ κι ἀμίλητη ὅπως ἡ αἴγλη ἀγαλμάτων

ἐσὺ στὸν ἐνεστώτα χρόνο μετὰ τὸ πένθος πεπρωμένου

οἱ λέξεις φαγωμένες ὅπως ὁ στίχος στὴν Ὀδύσσεια
τὸ ραδιόφωνο σ' ἐκεῖνο τὸ παραθαλάσσιο ὠδεῖο

ἐσὺ ἐν ἀγνοίᾳ μου
ἐκτυφλωτικὴ ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ἀγορᾶς
ἀπέραντα ἀπλωμένη σὲ ὁλόλευκα ἄλογα

σοῦ πῆραν πάνω ἀπ' τὶς πρωτεύουσες τὴν ὁμορφιὰ
ποταμοὶ νυχτερινοὶ διάττοντες νερὰ τῶν φωταγωγημένων
λεωφόρων
ἐσὺ ἀρχαγγέλων τάγματα μαῦρα φωνήεντα

ἡ πολιτεία παροξύνεται μ' ἀγάλματα νεκρῶν

ξέπλεκη μὲς στοὺς καταιγισμοὺς τῶν φεγγαριῶν
ἐσὺ πίσω ἀπ' τὸ θάνατο
μὲ στραμμένη τὴ λάμψη στὰ βουνὰ τῆς Τύμφης